

HOOFDSTUK EEN

Als je het mij vroeg, werden bruiloften ernstig overschat.

Begrijp me niet verkeerd: de bruid was een plaatje, de bruidegom zag er fantastisch uit en de manier waarop ze naar elkaar keken zou zelfs het koudste hart doen smelten. Ik was niet tégen bruiloften. Het viel echter niet te ontkennen dat de ceremonie op zich oersaai was. We zaten al uren in de kerk en het einde was nog niet in zicht, want de dominee bleef maar doordreunen.

Ik had mijn handschoenen uitgetrokken en keek naar mijn handen in mijn schoot. Ik dacht dat ik alle inktvlekken had weten te verwijderen, maar zag toch nog een lange saffierblauwe veeg langs mijn rechterpalm. Terwijl de eindeloze oratie over het huwelijk voortduurde, probeerde ik hem weg te wrijven.

Dit was toch allemaal ernstig overdreven? Een kort ‘Wil je? Ja, ik wil’ zou evengoed volstaan. Moest de hele parochie echt aanhoren hoe vruchtbaar de dominee hoopte dat het huwelijk zou zijn? Persoonlijk vond ik het onbeleefd dat hij het stel al de les las over voortplanting (in het bijzijn van anderen, nota bene) terwijl ze nog maar net hun trouwbelofte hadden uitgesproken. Iris Scott-Holland was immers maar een jaar ouder dan ik. Ik huiverde bij de gedachte.

‘Hou. Op. Met. Frunniken,’ mompelde mijn broer Max vanuit zijn mondhoek.

‘Ik frunnik niet,’ fluisterde ik terug, terwijl ik hem hard in zijn zijporde. ‘Ik húfver.’

Met een serene uitdrukking keek mijn broer strak voor zich uit, volkomen onaangedaan, maar aan mijn andere zijde voelde ik dat zijn vrouw Izzy zachtjes zat te schudden.

‘Felicity, alsjeblieft, breng me niet aan het lachen in de kerk,’ zei ze op gedempte toon.

‘De dominee is wel érg geïnteresseerd in vleselijkheid, vind je niet?’ zei ik peinzend, terwijl ik mijn eigen stem beperkt hield tot een zacht gemurmel. ‘Je hoort mensen niet vaak over vleselijkheid praten in gezelschap. Vreemd dat het in de kerk wel acceptabel is.’

Izzy’s schouders begonnen harder te schokken.

Verderop in de kerkbank vroeg Izzy’s beste vriendin Teresa St Clair net iets te hard: ‘Wat is er zo grappig?’

Max maakte een geluid als een nijldige kat.

Ik snoof verontwaardigd en besloot mijn aandacht niet langer op de saaie vertoning te richten, maar op het verband tussen harmonische reeksen en een bijzonder lastig wiskundig probleem waarover ik onlangs had gecorrespondeerd met professor Volterra van de universiteit van Rome. Dat werkte perfect, en tegen de tijd dat Nicholas Wynter ‘Eindelijk!’ riep (waarmee hij de gedachten van de hele parochie verwoordde) en zijn bruid kuste met een enthousiasme dat een golf van gechoqueerd gelach door de kerk liet gaan, had ik tot mijn vreugde flinke vooruitgang geboekt. Bij thuiskomst zou ik direct wat dingen moeten opschrijven.

Het geroezemoes zwol aan en zodra het bruidspaar de kerk uit was geschreden, schuifelde iedereen de krappe houten kerkbanken uit.

‘Poeh,’ zei Teresa, die terwijl ze opstond haar ogen depte met een zakdoek. ‘Dat was prachtig, toch? Ik hou van bruiloften. Een heerlijk excuus om een potje te huilen.’

‘Daar heb jij geen excuus voor nodig, je bent een echte gieter,’ zei Izzy plagerig. ‘Vanmorgen zat je ook al te huilen om de roman die je las.’

‘Ik heb nu eenmaal veel gevoelens,’ antwoordde Teresa sniffend. ‘Daar is niets mis mee.’

‘Helemaal niets,’ beaamde haar man, die zijn arm om haar middel sloeg. Hij boog zich naar haar toe en fluisterde iets in Teresa’s oor waardoor ze even felroze kleurde als haar japon.

‘James! We zijn in een kerk!’ fluisterde ze scherp terwijl ze hem op zijn arm mepte, maar de grijs op haar gezicht vertelde een ander verhaal.

Ik rolde met mijn ogen. Het probleem met de St Clairs was dat ze constant met elkaar liepen te dwepen. Max en Izzy waren al net zo erg. Ik had nooit gedacht dat ik mijn nuchtere, praktische grote broer zou zien veranderen in de onnozele, weekhartige dwaas die hij was waar het zijn vrouw betrof. Na hen de afgelopen jaren veel te vaak in elkaars armen te hebben betrappt, had ik mezelf aangeleerd mijn binnenkomst in elk vertrek in huis luidruchtig kenbaar te maken. Als zijn zus vervulde het me enigszins met afschuw. Max was onverbetterlijk. Je zou er compleet van afknappen op elke vorm van romantiek.

We liepen de waterige februarizon in die over het prachtige, met rijp bedekte landschap parelde, en voegden ons bij de andere fraai uitgedoste gasten die het slingerpad van de kerk naar het hoofdgebouw volgden. De Wynters hadden besloten te trouwen op het landgoed van Iris’ familie in Kent, dat – zo had ik vernomen – in de loop der jaren het decor voor menig betoverend feest had gevormd.

Ik was niet de enige wie deze keuze had verbaasd. Nicholas Wynter was een van de meest modieuze mannen van het land, en zijn oogverblindende bruid zou zeker de ster van het komende seizoen zijn geweest als lord Wynter niet alle andere huwbare vrijgezellen te vlug af was geweest (tot hun grote ongenoegen) en met haar aan de haal was gegaan. Je zou een overdadige ceremonie in de stad verwachten, met veel pracht en praal, bijgewoond door allerlei hoogwaardigheidsbekleders en een handjevol leden van het koninklijk huis, maar dit was veel kleiner, intiemmer.

Misschien kwam dat door het mysterieuze verleden van de bruid. Niemand wist precies waar Iris Scott-Holland de afgelopen jaren had uitgehangen, al deden er meer dan genoeg verhalen de ronde. Het algemeen aanvaarde gerucht was dat ze ergens in Europa had gestudeerd, maar ik wist beter. Wat zouden veel gasten gechoqueerd zijn, bedacht ik met een glimlach, als ze wisten dat Iris Scott-Holland als kind was weggelopen, in Londen had gewoond waar ze als naaister had gewerkt, om vervolgens zeven jaar later terug te keren en het huis

op te eisen dat rechtmatig aan haar toebehoorde, het huis waar we nu waren.

Dát was nog eens een goed verhaal.

‘Felicity!’ riep iemand, en toen ik me in de richting van het geluid draaide, zag ik de persoon die me het hele relaas had verteld: Cassandra Weston, mijn vriendin en Iris’ stiefzus.

‘Godzijdank, je bent er,’ zei Cassie, die haar arm door de mijne stak en me wegsleurde bij mijn groepje. Ik keek vluchtig in Max’ richting en zag zijn lippen geluidloos de woorden ‘gedraag je’ vormen. De glimlach die ik hem daarop toewierp was engelachtig, en hij kneep zijn ogen tot spleetjes. Hij kende me te goed.

Max was dan wel mijn broer, maar hij had me ook praktisch grootgebracht. Onze vader stierf toen ik vier was en Max twaalf, en hoewel ik hield van mijn moeder, wilde zij zich niet al te veel bezighouden met het opvoeden van een kind, laat staan een kind dat als zonderling werd beschouwd, naar de normen van de elite althans. Zodra hij achttien werd, was Max mijn officiële voogd geworden, al had hij op zijn typische, galante manier al veel langer angstvallig naar me omgekeken. Het was niet echt mijn schuld dat ik me zo vaak in de nesten werkte... Ik was van nature een nieuwsgierig kind, dat constant haar neus in zaken stak die haar niets aangingen, gefascineerd door hoe alles werkte, en dat was niet veranderd naarmate ik ouder werd.

Als je het mij vroeg, was er een direct verband tussen voorvallen als die keer dat ik verdwaalde in het bos omdat ik het spoor van een beverfamilie volgde, of toen ik het huis bijna liet afbranden terwijl ik een gaslamp uit elkaar haalde, en mijn academische belangstelling voor het oplossen van wiskundige problemen. Waar ik het meest van genoot, was het weten op zich – ik wilde weten waaróm dingen waren zoals ze waren. Voor elk probleem was er een logische oplossing. Er was echter een gebied waarop ik de logica ver te zoeken vond, namelijk dat van de talloze, verwarrende en tegenstrijdige regels van de elite.

Ik probéerde me wel te gedragen zoals mijn familie wilde, maar deed het nooit helemaal goed. Ik leek te worden achtervolgd door problemen, en Max had altijd voor me klaargestaan om de zaken recht te zetten. Helaas had dat geleid tot de situatie waarin ik me nu bevond: ik

was achttien jaar oud maar wanneer mijn broer naar me keek, zag hij nog steeds een vroegrijp meisje met vlechten en kniekousen.

‘Die dienst duurde éindeloos lang, toch?’ kreunde Cassie nu, terwijl we onze pas verdraagden om te ontsnappen aan de waakzame blik van mijn broer.

‘Een eeuwigheid,’ beaamde ik.

Cassie keek vluchtig in de richting van Max, die al doorliep naar het huis; wij bleven staan drentelen en glimlachten intussen beleefd tegen de mensen die ons inhaalden. ‘En?’ Haar wenkbrauwen gingen omhoog. ‘Wat zei hij?’

De uitdrukking die toen over mijn gezicht trok, moet voldoende zijn geweest om mijn frustratie kenbaar te maken, want Cassie ademde zwaar uit. ‘Heeft hij nee gezegd? Alweer?’

‘Hij zegt geen nee,’ momperde ik. ‘Hij zegt “nog niet”, waar veel lastiger tegenin valt te gaan.’ Ik zuchtte. ‘Hij zegt dat we het hele idee van studeren nog eens kunnen bespreken zodra ik een seizoen als debutante achter de rug heb. Hij zegt dat moeder staat te popelen om naar Londen te komen, met me te pronken en de feesten bij te wonen, dat het haar gelukkig zou maken, dat ik het misschien zelf wel leuk vind. Hij laat alles zo rédelijk klinken, alsof hij me meerdere opties biedt, maar ik kijk volledig door hem heen. Hij denkt dat ik straks een balzaal binnenloop, in zwijm val voor een of andere zouteloze aristocraat en dat hij me vervolgens veilig en wel het huwelijk in kan bonjournen om nooit meer aan een wiskundestudie te denken. Hij doet alsof het allemaal een... een... meisjesachtige bevlieging is.’

Cassie liet een geïrriteerd gegrom horen dat me deed glimlachen. Ik had geluk met een vriendin die zo vurig aan mijn kant stond. Net als ik had Cassie geen enkele behoefte aan het vinden van een echtgenoot. Voor haar kwam die beslissing voort uit een gebrek aan romantische gevoelens. Voor mij... nou ja. Ik had al één bazige man in mijn leven. Ik zag absoluut geen reden om daar een tweede exemplaar aan toe te voegen.

‘Ik had hem hoger ingeschat,’ zei ze op afkeurende toon. ‘Ik dacht dat hij de afgelopen jaren een stuk progressiever was geworden. Zijn toespraak in het parlement vorige week was bijzonder inspirerend.’

‘Dat is hij ook,’ beaamde ik snel, omdat ik me ondanks mijn eigen frustratie genoodzaakt voelde Max te verdedigen. ‘Als hij zegt dat hij voor vrouwenonderwijs is, meent hij dat. Het gaat om mij. Je weet dat hij altijd al overbezorgd is geweest. Bovendien zal moeder het een vreselijk idee vinden, en hij probeert zo lang mogelijk de lieve vrede te bewaren.’

Cassie gaf een begripvol knikje. ‘Maar toch...’ Ze maakte haar zin niet af.

‘Maar toch is het geen verloren zaak.’ Ik hield haar blik vast en ontblootte mijn tanden in een glimlach. ‘Hij denkt misschien dat ik het stilletjes opgeef, maar hij komt er snel genoeg achter dat hij het mis heeft.’

‘Wat ben je van plan?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Ik verzin wel iets. Misschien moet ik nog eens met Izzy praten. Ik weet dat ze zich liever niet te veel bemoeit met de relatie tussen mij en Max, maar als iemand hem tot rede kan brengen, is zij het.’ Ik streek met mijn voet over de grond en zag dat ik een vlek maakte op mijn idiote muiltjes met hun roze strikjes. ‘Het zou allemaal veel simpeler zijn als ik toegang had tot mijn beheerde vermogen. Wat is het nút van al dat geld als ik Max’ toestemming nodig heb om het uit te geven? Ik mag mijn eigen geld niet uitgeven, maar ik mag ook geen baan zoeken, omdat dames niet werken. En,’ voegde ik er inmiddels verhit aan toe, ‘als Max zijn zin kreeg, zou ik trouwen en zou mijn echtgenoot vervolgens zeggenschap over mijn portemonnee krijgen. Het is om gek van te worden. Ik heb net zoveel recht op mijn erfenis als hij. Ik zou er verdorie beter mee omgaan dan de meeste mannen die ik ken. Een opleiding... is dat echt zo’n schandalige wens?’

Cassie knikte gretig. ‘Precies,’ zei ze. ‘Als Iris er niet was geweest, zat ik nog steeds gevangen, te wachten tot ik iets met mijn leven kon doen.’ Ze kneep in mijn hand. ‘Niemand heeft meer doorzettingsvermogen dan jij,’ zei ze. ‘Max ziet dat niet, maar dat komt nog wel. Het zou misdadig zijn om een brein als het jouwe gekooid te houden. Hij houdt van je, hij draait wel bij. We moeten niet vergeten dat mannen soms pijnlijk traag van begrip zijn.’

Haar woorden waren als een warme drank op een koude dag, en ik

voelde hoe een aangenaam gevoel zich door mijn lijf verspreidde. Cassies geloof in mij was onwrikbaar sinds we elkaar vier jaar geleden leerden kennen tijdens een van de weinige sociale gelegenheden die jonge meisjes van goede komaf mochten bijwonen: een suffe theevisite bij iemand thuis in Londen. Ik had haar betrappt met gestolen sandwiches die ze aan de mollige mopshond van de gastvrouw voerde, en sindsdien waren we dikke vriendinnen geweest.

Cassie was scherp van geest en keek neer op tradities. Tot voor kort was haar – net als mij – de kans ontzegd om iets nuttigs te doen met die geest, maar toen haar moeder en zus naar Europa vertrokken en Cassie toevertrouwden aan de zorg van Iris én ze toegang kreeg tot het beheerde vermogen dat haar stiefvader haar had nagelaten, liet ze er geen gras over groeien en meldde ze zich aan om geneeskunde te studeren aan University College London. Mijn gevoelens waren een kolkende mix van trots en afgunst, en ik zou liegen als ik zei dat dit niet de aanleiding was geweest om mijn campagne bij Max op te voeren. Ik had een goed stel hersenen, briljant zelfs, en dat wilde ik gebruiken.

Mijn affiniteit met getallen had die van mijn gouvernante overtroffen toen ik acht was, waarna Max – volgens mij omdat hij het amusant vond – een jonge mannelijke privéleraar uit Oxford had ingehuurd om me te helpen met mijn wiskunde. Tegen de tijd dat ik tien was, gaf ik de man het nakijken. Sindsdien was ik autodidact: ik verdiepte me in boeken en tijdschriften, en voerde een briefwisseling met diverse prominente wiskundigen (altijd onder de naam ‘F. Vane’, want ik durfde er nooit helemaal op te vertrouwen dat de heren in kwestie even welwillend zouden zijn als ze wisten dat ik een vrouw was).

Waar ik nu echter naar verlangde, wat ik nodig had, was onderricht: echte lessen en aanwijzingen. Ik beschikte over allerlei fragmentarische kennis en een natuurlijke aanleg, maar wist heel goed dat ik tot veel meer in staat was. Ik hoefde niet eens de stad uit voor de begerenswaardige glorie van Cambridge. University College liet vrouwelijke studenten toe; zelfs het Londense wiskundige genootschap had een handvol vrouwelijke leden geselecteerd – zij verrichtten belangrijk werk, publiceerden het, en ik verlangde er zo hevig naar deel uit te maken van dat alles, dat ik er kiespijn van kreeg. We stonden aan het

begin van een nieuwe eeuw en het voelde alsof alles mogelijk was.

‘Laten we er nu niet aan denken,’ zei ik hoofdschuddend, alsof ik de frustraties waarover ik bleef malen wilde verdrijven. ‘Het bederft alleen maar mijn humeur en dan krijg ik weer een standje van Max omdat ik iedereen nors aankijk. Niet gepast voor een bruiloft.’

‘Ik vrees dat we praatjes zullen moeten maken met mensen,’ zei mijn vriendin mistroostig. ‘Keuvelen. Wat een verschrikking.’

‘Misschien kunnen we wegglippen?’ opperde ik. ‘We zouden de fietsen kunnen pakken.’ Ik keek naar de onbewolkte blauwe lucht. Het was koud maar de zon scheen; ik kon bijna voelen hoe de bries met zijn ijskoude vingers langs mijn gezicht zou strijken terwijl we over een van de glooiende heuvels op het terrein van Scott-Holland Hall omlaag peddelden. Een fractie van een seconde dacht ik aan de prachtige japon van blauwe zijde die mijn kamenier Nancy vanochtend had dichtgeknoopt, me er terdege van bewust dat dit precies het soort problemen was waarvoor Max me had gewaarschuwd, en zette die gedachte toen moeiteloos van me af. Wat was het ergste wat er kon gebeuren?

Cassie fleurde op. ‘We kunnen ontsnappen via de...’

‘Geen denken aan,’ kwam een droge stem van achter me, en toen ik me omdraaide stond daar niemand minder dan de bruid zelf, die met een doordringende oogopslag Cassies blik vasthield. ‘Ik weet precies wat je van plan bent, Cassandra Weston, maar je bent de zus van de bruid. Genoeg getreuzeld hier in de kou. Naar binnen, zodat we samen de gasten kunnen begroeten.’

Cassie pruilde even, maar haar uitdrukking verzachtte toen Iris naar haar glimlachte.

‘U ziet er beeldig uit, lady Wynter,’ zei ik. En dat was ook zo. Ze leek wel een fee boven in een kerstboom: glanzend goudblond haar, diepblauwe ogen en een delicaat gezicht. Ze droeg een witte trouwjurk van fijne Italiaanse kant die zo adembenemend was dat ze hem vast zelf had ontworpen. Ze was bevallig en elegant, en mijn woorden deden een zachtroze zweem op haar wangen verschijnen. Wie haar niet kende, zou haar voor een lammetje houden in plaats van te zien wat ze echt was: een vos in vermomming. Er was niets zachts aan Iris Wynter

– ze had een ijzeren wil en liet zich niet negeren. Ik vond haar fascinerend.

“Lady Wynter”,’ zei ze hoofdschuddend. ‘Daar zal ik vast nog wel aan wennen. Hoe dan ook...’ Haar uitdrukking werd nu streng. ‘Ik zie gewoon dat jullie twee iets staan te bekokstoven, maar ik heb Cassie al gezegd dat ze in elk geval tot na de maaltijd moet wachten voordat ze de gasten choqueert.’

Cassie zuchtte en wierp me een droevige blik toe. ‘Ze is nu een respectabele getrouwde vrouw.’

‘O, laten we hopen dat ik dát nooit word,’ antwoordde Iris onderzoekend. ‘Om te beginnen zou mijn man vreselijk teleurgesteld zijn.’

‘Anders ik wel,’ zei Cassie.

‘En ik,’ beaamde ik. ‘Mochten we erover stemmen.’

‘Dan is de motie aangenomen.’ Iris stak haar ene hand door Cassies arm en haar andere door de mijne, en leidde ons toen resoluut naar de voordeur. ‘Wij zweren plechtig dat we nooit respectabel zullen worden.’